

Mohor Hudej

Drek bo

"Drži se," mi je rekel oče, ko sem vstopal v glavni urad podjetja, kjer bom odslej delal kot prodajalec. Ta dan naj bi se še dokončno pogovoril okoli raznoraznih formalnosti, ki naj bi mi jih pojasnila računovodkinja. Torej v glavnem denarne zadeve. Praktično sem bil že sprejet in je očetovo obredno navijanje zame bilo samo posledica spora in razočaranja, ki sta ga doživela z mamo. Spet sem zajebal letnik na faksu. Oče je skrhanu slogu pač moral nekako nanovo vzpostaviti in je pač nekaj rekel, da bi bilo prav.

Prikimal sem njegovemu dramatičnemu pričakovanju, negotovosti, ki je sploh ni bilo, saj sem že doma razložil, da sem sprejet. Sprva je še hotel z menoj v urad, pa sem ga končno prepričal:

"Grem sam," sem rekel in ga gledal očitajoče v oči.

"Sam?"

"Jebenti, saj nisem več pet let star!"

"Kakor hočeš, kakor hočeš. Da mi ne boš potem kaj rekel, če ti ne uspe," se je naredil užaljenega; tako da je "drži se" veljal tudi moji korajžji v tem smislu.

"O? Dober dan," me je pozdravil direktor, ko sem vstopil v njegovo pisarno. Prav tako dva druga šefa, šefa v drugih vejah podjetja, s katerimi naj bi jaz ne imel opravka. V glavnem dobri šefi, s katerimi ne bo težav. Tako vsaj prvi vtis. Videti je bilo, da imajo početi nekaj pomembnega in so se me hoteli čimprej znebiti: "Bom kar poklical gospo Manco," je rekel direktor in zavrtel. Druga dva šefa sta se zatopila v papirje, ki sta jih imela pred sabo, in sledila kazalcu, ki ga je eden imel na njih.

"Gospa Manca, tu imamo tistega kandidata. Bi lahko prevzvišena prišla na spregled?" se je pošalil v telefon gospod direktor. Rad se je preprosto pogovarjal z zaposlenimi. Bolj kot je bil sproščen, blažji je bil njegov ton,

in blažji kot je bil ton, večji je bil njegov bančni račun. Dalo bi se izračunati, koliko je "težek".

"Pride. Sedi trenutek," je rekel, ko je odložil slušalko internega.

In je prišla gospa Manca, še vedno z nasmehom na obrazu. Videti je bilo, da jo je direktorjeva zaupljivost ganila. Za to trenutno ganjenostjo je žarel njen pravi značaj, njena osebna, trajna podoba. Od glave do pete gospa računovodkinja; prava mera oholosti in finančne žilice, ki se ji je vlekla v podaljšek nasmeha in gubice ob očeh:

"Jebenti, ko Japonka. Gejša ..." sem pomislil.

Glavni kondenz njenega računovodskega bistva se ji je izpuščal na vrhu nosu, natančno tam, kjer sem si ga jaz pred časom dvakrat zlomil.

Ko je vstopila, sem jo prijazno pozdravil:

"Dober dan, gospa Vresnik," vedel sem za njen priimek iz telefonskega razgovora dan nazaj.

"Gospa Presnik, prosim. Že petindvajset let," je rekla, da so se vsi namuznili ali se pričeli hihitati. Interna šala. Boj se Turkov!

"A, tako?" sem skušal biti menda vljuden.

"Kar za menoj, mi ne izgubljam časa. Saj poznaš tisti pregovor o času, ne?" in ga ni povedala. Ni bilo časa zanj. Dobra računovodkinja, ni kaj.

"Tiho bodi!" sem si mislil. "Govori samo, če te kaj vpraša."

Sledil sem ji skoz hodnik in po stopnicah v njeno pisarno. Hodila je na meji. Na meji med celo in zlomljeno nogo. Za njena leta presamozavestno. Visoke pete so se ji nesramne zabijale v mejo in se prožno odbile nazaj v naravno lego. Ni kaj, dobra računovodkinja.

Neprijetni, takšnile sprejemi. Živo te spomnijo vseh priložnosti, ko si sedel pred nečim večjim, nezmožen, da bi se spomnil česa pametnega, kar bi tistemu onstran mize bilo dobro, ko si celo nezmožen uporabiti nagonski šarm, ko veš, da je vseeno, ali si komu všeč ali ne, ko si narejen samo po božji podobi (naivnost, zaljubljenost).

Tako me je spet pograbil občutek tistega malega kretena, ki nima pojma, kaj so organske in kaj anorganske snovi, ki samo bulji v učiteljico kemije in sliši skoz njen rezki glas samo svoj nesramno nemočni glas, ki vpije:

"Kako je lahko takšna, saj ima tudi ona otroke?"

In gre kompleks še dlje:

"Ampak njeni otroci vedo, kaj so organske in kaj anorganske snovi."

Tako sem mislil na otroke gospe računovodkinje.

"Poglej ga, kako stoji," je rekla sproščeno. "Usedi se!"

Nekaj je brskala po računalniku, ko sem sedel. Zanesla je ustnico v levo in se grizla vanjo. V spodnjo. "Ampak me čudi ..." je rekla in se spet pričela gristi v ustnico. Moralo bi me zanimati, kaj jo čudi, pa me ni:

"Na srečo ali nesrečo?" sem pomislil.

Nadaljevala je, ko se ji je zazdelo, da sem prekratek za njihov interni jezik:

"Me čudi, da vi, ki ste še tako mladi ..." je zdaj nakazala, v katero smer naj razmišljam, in spet umolknila.

"Zini že," sem si rekel, ne da bi se spomnil, kaj naj bi ji rekel, da bi steklo. Molk me je ohrabil, da sem lahko na njeno vprašanje vsaj trezno odgovoril. Vprašala je:

"Zanima me, zakaj bi vi radi postali trgovec? Zakaj bi radi prodajali džins?"

"Zakaj pa ne?" sem odgovoril na to neumestno vprašanje. Kdo pravi, da bi rad.

Bi oni radi?

"Ne bi bilo bolje, če bi v času, ko pavzirate, izbrali kaj drugega, primernejšega svojemu študiju?"

"Od nečesa mora človek živeti in to je dobro plačano. Kultura je brez denarja: Nekaj ga je že, ampak jaz sem nihče ... Za zdaj," sem še rekel, da ne bi imela vtisa, da sem brez ambicij. Takšni potem tudi slabo delajo.

"To je res, to je žalostno," je rekla, ko je bila omenjena kultura, in zdaj bi bilo mogoče tudi po njenem glasu izračunati, kolikšen je njen bančni račun. Gledala me je še naprej. Nisem še zadosti povedal. Te žalostne stvari trajajo. Namesto da bi kaj rekel, sem naredil nekakšen neumen fris, ki je nečemu prikimal.

Ko se ga je naveličala in tega, da je žalostno, je rekla živahneje:

"Kaj že študirate?"

"Primerjalno književnost."

"Slavistika?"

"Nekaj podobnega, bolj svetovna književnost. Tisto je bolj jezik. Tako nekako."

"Kako nekako. Malce podrobneje, če smem vprašati. Danes je prava informacija precej vredna. Jaz jih iščem povsod in o vsem; saj veste ..." je rekla poučno, brez dvoma – dobra računovodkinja.

Takole te doleti nesreča vse nesreč. Biti vir informacij. Govoriti o tem je mučno in preresno, kot je resna stvar neskončnost. Rečem:

"To je na primer tako: imaš dva avtorja, enega Rusa in enega Francoza, ki sta živela približno v istem času. Oba romantika, na primer ..."

"Kot Prešeren ...?"

"Kot Prešeren. In potem pri obeh pogledaš, kako je z motivom ali kaj podobnega."

"Kako, z motivom smrti?"

"Ja, to no, ali verjame v posmrtno življenje, ali je potemtakem krščanski etos, to se pravi, ali je njegova eshatologija krščanska, ali sploh lahko govoriš o eshatologiji in podobne."

"Aha aha, že razumem. In kdo je, da vidim, najboljši pisatelj po vašem mnenju?"

"Prežihov Voranc," mi je ušlo z nasmehom, barabi nesramni.

"A res, to ste pa prvi, ki je kaj takšnega rekel."

"Jaz ga drugače berem. Sem že tako v stvari, da me zanimajo samo detajli, ti pa so večkrat zelo spekulativne narave." Prestrašil sem jo, z vsemi temi mogočnimi informacijami, gospo Vresnik. In za računovodkinjo se to ravno ne spodobi. Bila je dobra računovodkinja in je z občutkom spet presedlala na konkretnosti:

"Kakorkoli že. Vidim, da ste pameten fant, ampak prodaja džinsa nima nikakršne zveze z Ano Karenino in Brati Karamazovimi."

Gospa z okusom, brez dvoma. In njen nasmeh, ki o tem priča.

"Se zavedam, pošteno bom delal," sem rekel.

"Računi morajo štimati!"

"Pri meni bodo."

"Trije ste. Pri vseh morajo! Tu ni jaz ti on! Vsi ste eno!"

"No, saj ... Mislim, zdaj je težko kaj reči. Nikakor, da bi bilo že vnaprej kaj nezaupanja ... Ampak, težko rečem za druge."

Očitno so navajeni, da so največje pizdarije tam, kjer je vsak nekaj zase. Grdo me je gledala:

"Fant, pazi, nič še ni zagotovo!"

Ko je videla, da sem razumel, dosti je dala na svoj "psihološki" čut, je pričela:

"Ni dobro, da se nekaj prelaga nekam; vsi smo skupaj en team. Ena ekipa. Vsak da, prispeva svoj delež vanjo. Vsak kanček te energije je člen naše stavbe. Vsi sejemo, vsi žanjemo. To si je dobro zapomniti!"

"Razumem," so me naučili v vojski in prišel mi je prav. Tu ga nimaš več kaj srat.

Pomirila se je, njen pogled je izgubil razsežnosti. Videti je bilo, da se

nimam več česa bati. Vzela je delovno knjižico in potrdilo zdravnika, da sem sposoben opravljati to delo. Pogoji so bili izpolnjeni, teste sem prešel zadovoljivo, lahko je povzela:

"Veste, morda ste mislili, da o vaši usodi odloča direktor, pa vam moram reči, da sem jaz tista, ki ima zadnjo. Vidim, da ste zdrav človek, da imate svojo vizijo, da boste delali najprej v dobro podjetja, šele zatem v svoje," in se je namuznila. "Posel, ki ga boste opravljali, je dober; ena boljših služb, ki smo jih razpisali v zadnjem času. Zavedajte se tega. Sposobni ste zanj. To vam je dala fakulteta, se le vidi, da ste dosti brali, da obvladate komunikacijo, da znate dobro govoriti. Katefi letnik ste?"

"Moral bi vpisati absolventa, pa sem malo preveč lenaril," sem rekel z glasom, ki ve, kaj govori, ki obžaluje svojo napako in jo bo popravil.

Ni me poslušala. Že je pisala nekaj v delovno knjižico in rekla:

"Za trenutno slovo: danes je vaš prvi delovni dan. Zdaj bomo pogosteje v stiku. Ne pozabite, da imate dobro službo."

"Ne bom," sem bebavo rekel in sva se po pravilu razšla.

"Si? Si?" je vprašal oče, ko sem prišel ven in si že odpiral avtomobilska vrata.

"Sem," sem mu rekel. Razveselil se je kot otrok in nalezel sem se njegovega veselja.

"Pripoveduj," je rekel, ko je speljal.

"Kaj naj pripovedujem?"

"Kar so ti rekli."

"Rekli so ... Pravzaprav, rekla. Pogovarjal sem se samo z računovodkinjo. Rekla je, da sem sprejet."

"To že vem, kaj še?"

"Ne vem, ne spomnim se ..."

"Kako ne veš? Z računovodkinjo ni heca. Včasih je njena močnejša od direktorjeve."

Pomislil sem in:

"Vprašala me je, kdo je najboljši pisatelj na svetu."

"Pa nisi menda spet kaj filozofiral?"

"Ne."

"Kaj si ji rekel? Te ni kar tako, brez zveze vprašala, da veš. To so tako zviti. Psihološko zviti. Ta je zihér dobra računovodkinja. Ta te je analizirala do konca. Najbolje je, da rečeš, kot si rekel direktorju. To se oni vse zmenijo, ko te ni zraven. Si ji rekel kot direktorju?"

"Sem rekel," bi bilo nesmiselno, da bi mu rekel kaj drugega kot to

notorno laž.

Utihnila sva za nekaj časa, potem pa je oče poučno pričel:

"Razmišljam ... Ne bi ti rad solil pameti, ampak zavedaj se, da še nisi sprejet! NISI! Razumeš? Šele zdaj se vse skupaj začne. Takšno dobro službo si moraš prislužiti. Zdaj se bodo pričeli še praktični testi: podtikali ti bodo vsote denarja, viške materiala, pošiljali ti bodo agente, ki delajo zanje, da bi jim vnovčeval čeke in podobno ... Ne nasedaj jim, nikomur ne zaupaj. Pošten in ponosen bodi. To se zmeraj obrestuje. Lahko narediš potem še izpit za avto in postaneš trgovski potnik, potem si boš lahko pa marsikaj takšnega privoščil, kar ti bodo ponujali zdaj za vabo. Zdaj je na vrsti samo poštenje. Ne misli, da šef tega ne bo opazil. To ti da moč!"

"Moč?"

"Ja, moč," je rekel in spet sva bila tiho, vse do doma, ko je še pred hišo rekel:

"Dobra služba. Dobro si dobil. Dobil si, ha ha."

Čakalo naju je kosilo. Mama je že prej pričela. Pogledala me je iznad juhe in vprašala:

"Kaj je zdaj?"

"Kaj, kaj je zdaj?"

"So te vzeli?"

"Saj so me že zadnjič, danes je bilo vse samo formalnost."

Prikimala je v juho. Utihnili smo. Oče je nekajkrat zamrmral in se odkašljal.

Na živce mi je šel ta cirkus. Mami ni bilo prav, da bom prodajalec. Znala si je predstavljati profesorja književnosti, bila je učiteljica.

"Pa si tam, kamor si hotel," je rekla izza pomivalnega korita.

"Jebe se mi," sem rekel. Nisem imel navade doma preklinjati.

"Se ti ne, se ti ... Vidim," je rekla nervozno. Ni bila navajena, da doma preklinjam.

Prdnil sem z ustnicami.

"Ti že veš, ko si tako pameten," je rekla.

"Vem," sem rekel, ker sem vedel, da tega ne bi smel.

"Drek veš," je rekla.

"Bo že še vedel. Dobra služba je," je rekel oče.

"Drek bo vedel," ni hotela mama slišati, da je dobra služba.

"Jebe se mi," sem ponovil prejšnjo misel.

"Vidim," je mama ponovila prejšnjo misel.

"Ne neti požara," je rekel začuda oče. "Saj ni slaba služba."

"Drek ni slaba," je mama vstala in šla h koritu pomivat posodo.

"Slaba je," sem vstal in šel. Slišal sem še očeta, ki je mami rekel:

"Bo že končal faks. Fant se je dobro držal na pogovoru."

"Drek bo," je mama preslišala, kako sem se dobro držal na pogovoru.

Streči ali ne streči

Prišel sem v svojo oštarijo, pravzaprav kafič. Vstopil sem ob uri, ob kateri vstopam vsak dan. Bilo je kot vsak dan, v njej so sedeli redni gostje, vsak za svojim vnaprej oddanim stolom, ki je bil s tihim pravilom rezerviran zanj. Sami stari znanci, v zasidranih položajih. Vsi so imeli svojo vlogo v oštariji, vsak za svojim stolom. Če jo je kdaj kdo hotel zamenjati, je zasedel stol drugega, če tega ni bilo v oštariji. Lahko pa, da ti je stol zasedel kdo, ki se na to hierarhijo ni spoznal, in si, da ne bi nergal, sedel drugam. Ko je prišel lastnik stola, si vstal, ker pač ni bil on kriv, če ti je kdo zasedel stol.

Kot sem že rekel, bil je običajen dan. Vsi na svojih prostorih, moj je bil prazen. S prve mize ob vhodu je bilo slišati običajno, ko sem vstopil. Mitov stol so obkrožali trije smrkavci z nekoliko nejevernimi obrazi. Mito je govoril:

"No, in Jezus je takrat rekel Pavlu ..."

V nasprotnem kotu Vojko:

"Če rabiš dele za diano, je najboljše iti na mestni odpad. Pri temu bebcu jih ne boš nikoli dobil. Vsakič, ko prideš, reče, da se oglasi drug teden. Je pa še ena varianta ..."

Gostilna je bila sestavljena iz treh sob. Šank je bil v srednji, ti pogovori so prihajali iz sobe bliže vhodu, soba, kjer sem imel sedež jaz, je bila globlje v lokal. Moj stol je bil najugodnejši, če si želel imeti pregled nad vso oštarijo. Tudi v tej sobi so bili vsi na svojih prostorih, to sem videl, šele ko sem vstopil. Sedel sem. Vsi so me imeli na očeh in jaz njih.

"Mene boli kurac, jaz ga za tavžent mark prepiknem. Razpeljem ga od tod do tod ..." je Niko pokazal želodec in zaneseno potegnil do brade nekemu tipu, ki sem ga prvič videl. On je odgovoril:

"S čeki je pizdarija, lahko se celo zgodi ..."

Onstran te sobe je Jani držal v rokah Sportske in razlagal:

"Če zgubijo povratno, še vseeno lahko gredo naprej, ker je važna razlika v golih. Razen če ..."

Z vsemi smo izmenjali bežne pozdrave. Že tako stereotipne, da nam

niti na živce niso več šli. Za šankom je tekla glasna debata. Bili so tako zavzeti, da me niso opazili. Slišati je bilo naprežanja nad naprežanji, preglaševanja glasnega:

"Medtem ko ti bebci sestrelijo helikopter in so to zanje muda, v Evropi tega ne štekajo. Gredo počasi svojo pot v postindustrijsko družbo, pluralnost je praksa. Prava postmoderna doba ..." je natakark bučno vpil čez druge. Nekoliko ločeno od njih je nekdo rekel:

"Baje je nagradni sklad dva milijona dolarjev."

Gostilna je kakšno leto nazaj zamenjala lastnika ali ga dobila, kaj kurca vem. O tem je bilo toliko čveka. Lastnik je postal eden izmed stalnih, ki je imel v njej svoj stol. Korenite družbene spremembe so opravile svoje.

Ko je namreč stari lastnik odšel, je novi v duhu sprememb uveljavil nov režim. Nova postrežba. Zdaj so stregli pri mizi, v starih časih si moral za šank. To zdaj naj bi bilo bolj sodobno, bolj nobel, v korist konzumentov.

Ta dan je bil za šankom novi lastnik. Imel je še enega natakarkja, ki je delal v drugi izmeni. Že od prej se nisva mogla. Organsko. Najin odnos je bil zamejen v formalni pozdrav, kisel, da je po okusu kislosti v njem mogoče obema uganiti, da si nalagava breme tradicije pozdravljanja med ljudmi, ki se z različnih koncev pritepejo v isto družbo.

Ampak kar je res, je res. Moral sem priznati, da je bil dober natakark. Dosleden svoji logiki. Dobil si, kar si pričakoval. Gostov ni razlikoval. Profesionalec in samoljub, zanj vsi porabniki ali konzumenti, kot je rad rekel.

Bil je tako dober, da ga nisem mogel provocirati, celo poskušal ga nisem. Nisem se mogel rešiti dolžnosti kislega pozdrava. Sovražim balast! Iskal sem napako v njegovem delu, strežbi, pa je nekako instinktivno vedel, kdaj mora priti. Prišel je namreč vsakič, ko si že odprl usta, da bi ga poklical, in vsakič je našel tehtno opravičilo, da malo zamuja pri strežbi. Na tak način je držal vso oštarijo v napetosti, v skupni zasanjanosti, celo zasvojenosti. Ampak jaz sem ga pogruntal in on mene, da sem ga. Ni se izneveril svojim principom. Vedel je, kaj pričakujem od njega in kako mi streči, da bom tiho in nezadovoljen. Vedel je, da sem človek starega principa v oštariji, da se mi jebe za njegovo strežbo pri mizi. Če sem ga zbedel in naročil, iz čiste zlobe, pri šanku, mi je prinesel, ko pa je pijačo postavil predme, je rekel iz čiste zlobe:

"Saj strežem za mizo."

Vedel je, da pijem vsakič enako, pa vendar ni nikoli izpustil rituala modalnosti. Češ, kaj pa, če želi konzument danes nekaj drugega. Vedel je,

da me ta njegova nesmiselna, vsakojutranja poteza moti, pa ni popustil. Z neverjetnim občutkom za mojo potrpežljivost se je gibal po meji, ki je ohranjala najino sovražno razmerje v nenasilju dejanj in besed. Tu je bil močnejši od mene in nasladno se je napajal s svojimi drezanji v tej nadmoči.

Ta dan ni bilo nič drugače. Kot običajno je prišel in slinavo vprašal:

"Prosim, kaj prinesem?"

Tudi sam sem dregnil na enak način v njegovo potrpežljivost:

"Kot običajno."

Nikoli se ni spustil pod nivo, kjer sva se še celo na neki način spoštovala, da bi nemara vprašal:

"Kaj je to, kot običajno?" Ne, vsakič je rekel, ker je bilo jasno, da je provokativnejše, mnogo bolj zadevajoče me:

"Dolgo z mlekom, ne?"

Navadno sem na to odgovoril spravno, z glasom, ki je omogočal postrežbo:

"Ja."

Moj glas je izdajal moje misli. Če bi se s kom o tem pogovarjal, bi rekel:

"Pa kaj se bom zajebaval z njim?"

Ta dan je bil, sem že nekajkrat omenil, običajen. Vse je bilo že blizu stereotipa. V trenutku, preden sem njegovi strežbi postregel s stereotipom, me je obšlo:

"Hudiča, stereotip je njegova štanga!"

Čakal je, da mu rečem, kar bi mu moral. Rekel sem:

"Ja."

V isti sapi pa še:

"In ..."

Obstal je. Dvignil sem pogled in sploh sva se prvič pogledala v oči. Lahko bi se zblížala ... Ušel mu je nenavadno oster:

"In?"

Zdaj sva bila že drugje. Zajel sem sapo. Tu je premalo kisika, potreboval sem že drugačne pline:

"In, in, in ... In nič," sem ga pogledal. Če človek dela, se nima časa zajebavat.

"Povej, če še kaj, saj čakam," je rekel.

"Nič. Niente, nothing. Štekaš?"

Na kratko se je nasmehnil. Najbrž moji večjezikovni razlagi. Bog ne daj meni, kakor sem si navkljub vsemu demagoško razložil, prišlo mi je prav.

"Kaj se režiš? A je kaj narobe? Ha; pizda materna?"

"Čuj, če se hočeš prepirat, si našel napačnega," je rekel svareče, da sem lahko najprej pomislil, da bi takoj poklical policaje, če bi bilo kaj narobe. To je izziv. Pomislil sem, ta kurba se še branil ne bi, če bi ga usul na gobec. Ta bi kar držal. Jebenti Jezusa.

Nisem hotel niti zmogel več v mirne vode. Rekel sem, uživajoč v nemiru prepira:

"Čuj, ne me jebat! Danes sem slabe volje. Čuješ! Ti ..." Opogumil sem se: "Ti rit ušiva."

Okoli naju je svet že opazil, da se prepirava. Nastala je tišina:

"Kaj bo neurje?"

To zadnje so slišali že vsi. Spogledali so se z vprašujočimi pogledi:

"Kaj pa imata tadva?"

Zdaj so čakali. Eni so bili na moji strani, drugi na njegovi. Odvisno pač, koga so bolj sovražili. Da so oba, je bilo jasno. Radi smo se imeli samo, če smo se po naključju srečali v kakšni drugi gostilni, kjer nismo bili redni.

Eden izmed tistih, ki so mene bolj sovražili kot njega, je rekel:

"Pa kaj ti je? Se ti je strgalo?"

To je bilo čudno. Drugače, kot bi moralo biti. Ponavadi so vsi tiho ali pa je pričakovati, da bo kdo stopil vmes. Verjetno Mito. Nihče pa se ne meša rad v karkoli. Zakaj zamera brez zveze. Ta glas je opogumil še druge, da so se vmešali in pričeli miriti. Bilo bi bolje, da me ne bi. Avtomatsko sem jih povezal z njim. Šlo je že predaleč.

"Kaj ne štekaš, da me jebe?" sem zakričal na tistega, ki je sprožil ta spravni val. Pogledal sem nekam skoz okno gostilne in končal na stropu:

"Ha? Kaj ne vidiš? Kaj za kurca palca? Ste slepi in gluhi? Mutasti? Kurci palci! Ne vidite, da je temu debilu važno samo to, da nas s tem kurčevim, natakknjenim frisom čimbolj obere," sem nervozno razlagal. Pogledal sem ga: "Samo, da šteje in šteje. A ne? Ti kurac!"

Nekdo je rekel:

"Čuj, če si slabe volje, je ne stresaj tu!"

"Kaj kurac sem slabe volje! Kaj za kurca ne bom slabe volje! Ždimo tu, gonimo vsak svojo teorijo, zakaj ždimo, zakaj ždimo tu in kdo je kriv. Se prepiramo in končno spravno razidemo: Saj ima vsak svoje mnenje in prav je, da smo različni. Vmes se deremo tej kurbi, daj pir, daj dva, in je neskončno lepo, ko nam ta kurba postreže na pladnju. Sedimo na teh mehkih sedežih, da nas že rit boli od udobja ... In ta kurba bi nam še pručko prinesla, samo da bi bilo udobneje našim ritkam, da bi se nam še bolj

dremalo, da bi še kiki-riki in kurca s klobukom! Kaj kurac buljiš, ti peder! Pizda ti materna!" sem končal s pogledom, zapičnim vanj, na način, ki ni nikomur primeren.

Še naprej me je gledal. Najbrž ni mogel verjeti svojim očem in ušesom. Tolkel se je s pladnjem po stegnu. Menda srčni utrip. Precej mirno. Očitno ga je še vedno pomirjalo to, da jih ima nekaj na svoji strani. Ali pa mogoče šok?

"Daj sem ta kurčev pladenj!" sem zavpil, ko sem spet prišel k sapi.

"Zakaj?" je vprašal, kot da se ni nič zgodilo.

"Ja, da ti ga v šajbo fuknem," sem mirno povedal, v njegovem tonu in jakosti.

"Zakaj?" je vprašal neumno kar se da.

Lahko sem rekel samo:

"Ja zato, ker si butast in ker je pladenj v tej oštariji, da se fukne v šajbo."

Stisnil je močnejše za pladenj in za hip vztrepetal. Skočil sem k njemu. Ustrašil se je in ga izpustil. Izpolnil sem grožnjo z malenkostno razliko. Pladenj sem vrgel med kozarce nad šankom. raztreščilo se je, kot se okno ne bi moglo. Lepše.

Nekdo je rekel:

"Pizda!"

Nekdo drug pa:

"O, pizda!"

S temi kreteni nimam več kaj, sem pomislil, ko mi je odleglo. Vsi so zdaj gledali v storjeno. Ko so se spet zazrli vame, sem jim rekel:

"V pizdo pejte!"

Odšel sem, sproti sem brcnil še v kozarec, ki se mi je prikotilil pod nogo. Zunaj mi je postalo žal. Moral bi še pljuniti.

Bil sem miren, sproščen kot še nikoli. Takoj sem našel ključ avtomobila. Ko sem ga odklepal, je iz oštarije priteknel napadeni natak. Kar.

"Kaj bi še rad eno na gobec?" sem se mu pričel približevati, pa je samo želel nekaj pohlevno povedati:

"Ne vem, oprost. Ne vem, kaj te je tako razjezilo. Oglasi se, no. Jutri, ko boš mirnejši. Ne zameri no, če je bilo kaj narobe. Brez zamere, no."

Osuplo sem ga gledal. Je mogoče lahko takšen cinik, jebem mu? Misli resno? Sedel sem v avto in pomislil, je mogoče, da bi se lahko jaz zmotil?